

Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 ⁽²⁾ și jurisprudența privind aplicarea acestuia impun ca riscul de confuzie să fie apreciat global, ținând seama de toți factorii relevanți ai cauzei respective. Camera a doua de recurs a OAPI a concluzionat că natura, destinația și modul de utilizare a acestora erau diferite, justificând în mod adecvat această argumentație (punctul 102 din decizia în litigiu). Produsele cosmetice sau bijuteriile pot avea legătură cu sectorul modei, care este în același timp amplu și eterogen, însă aceasta nu înseamnă că au legătură sau trebuie considerate similare cu produsele din clasele 18, 24 și 25.

Extinderea efectelor articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 207/2009 ⁽³⁾ la alte produse din clasele 9 (ochelari) și 14 (bijuterii și ceasuri) precum și la hârtia igienică (clasa 16) nu este justificată în mod adecvat și se întemeiază pe prezumții nedovedite de reclamantă în cauza T-357/09 ⁽⁴⁾. În special în aceste situații, astfel cum se arată în cuprinsul punctelor 70 și 71 din hotărâre, nu se pot admite simple ipoteze sau o aplicare *per se* în privința mărcilor de mare notorietate, întrucât riscurile viitoare trebuie invocate și dovedite, ceea ce reclamanta nu a făcut în cauză.

⁽¹⁾ Hotărârea din 27 septembrie 2012, El Corte Inglés/OAPI–Pucci International (PUCCI), nepublicată încă în Repertoriu.

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului, din 20 decembrie 1993, privind marca comunitară (JO 1994 L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului, din 26 februarie 2009, privind marca comunitară (JO L 78, p. 1).

⁽⁴⁾ Hotărârea din 27 septembrie 2012, Pucci International/OAPI–El Corte Inglés (Emidio Tucci), T-357/09, nepublicată încă în Repertoriu.

Recurs introdus la 13 decembrie 2012 de Republica Italiană împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a cincea) din 27 septembrie 2012 în cauza T-257/10, Italia/Comisia

(Cauza C-587/12 P)

(2013/C 63/18)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurentă: Republica Italiană (reprezentanți: G. Palmieri și P. Gentili, avvocati dello Stato)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurente

— Anularea Hotărârii din 27 septembrie 2012, notificată la 3 octombrie 2012, pronunțată de Tribunal în cauza T-257/10, Republica Italiană/Comisia, având ca obiect acțiunea în anulare, în temeiul articolului 264 TFUE, a Deciziei Comisiei din 24 martie 2010, C(2010) 1711 final, privind

ajutorul de stat nr. C 4/2003 (ex NN 102/2002), notificată prin scrisoarea SG Greffe (2010) D/4224 din 25 martie 2010, și anularea, în consecință, a acestei decizii;

— obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, Republica Italiană invocă patru motive.

În primul rând, statul menționat contestă încălcarea articolului 108 alineatele (2) și (3) TFUE și a articolelor 4, 6, 7, 10, 13 și 20 din Regulamentul (CE) nr. 659/99 ⁽¹⁾. Potrivit recurente, Tribunalul ar fi admis eronat că, în speță, Comisia putea adopta o nouă decizie fără a deschide o nouă procedură de investigare în contradictoriu cu Republica Italiană și cu celelalte părți interesate.

În al doilea rând, se invocă încălcarea articolului 296 alineatul (2) TFUE și a principiului autorității de lucru judecat. Tribunalul ar fi trebuit să anuleze noua decizie a Comisiei, în măsura în care aceasta reproduce aceeași analiză eronată care a stat deja la baza primei decizii.

În al treilea rând, recurenta invocă încălcarea articolului 107 alineatul (1) TFUE și a articolului 1 alineatul (1) litera (d) și alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1998/2006 ⁽²⁾. Tribunalul a apreciat eronat că măsurile contestate nu fac parte dintre măsurile care, potrivit regulamentului menționat, nu constituie ajutoare de stat.

În al patrulea rând, hotărârea atacată ar încălca articolul 14 din Regulamentul (CE) nr. 659/99 și principiul proporționalității. Tribunalul ar fi omis eronat să constate că prin decizia Comisiei se dispune recuperarea unui avantaj de care întreprinderea nu a profitat în realitate.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 93 din Tratatul CE (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 1998/2006 al Comisiei din 15 decembrie 2006 privind aplicarea articolelor 87 și 88 din tratat ajutoarelor de minimis (JO L 379, p. 5, Ediție specială, 08/vol. 5, p. 96).

Acțiune introdusă la 21 decembrie 2012 — Comisia Europeană/Republica Elenă

(Cauza C-600/12)

(2013/C 63/19)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: M. Patakia și D. Düsterhaus, agenți)

Pârâtă: Republica Elenă

Concluziile reclamantei

— Declararea faptului că, prin menținerea în funcțiune a unui depozit de deșeuri cu deficiențe de funcționare și saturat (situat în Zacinto, în regiunea Kalamaki, în localitatea Griparaiika) care nu respectă condițiile și cerințele prevăzute de reglementările Uniunii Europene în domeniul protecției mediului, Republica Elenă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 13 și articolului 36 alineatul (1) din Directiva 2008/98/CE ⁽¹⁾ privind deșeurile, precum și al articolelor 8 și 9, al articolului 11 alineatul (1) litera (a) și al articolelor 12 și 14 din Directiva 99/31/CE ⁽²⁾ privind depozitele de deșeuri. De asemenea, prin reînnoirea autorizației de funcționare a depozitului de deșeuri fără aplicarea procedurii prevăzute la articolul 6 alineatul (3) din Directiva 92/43/CEE ⁽³⁾ a Consiliului din 21 mai 1992, Republica Elenă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestui articol;

— obligarea Republicii Elene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

— Autoritățile elene au tolerat rămânerea în funcțiune a unui depozit de deșeuri care este deja mai mult decât saturat și nu au adoptat măsurile necesare pentru a asigura creșterea impusă a capacității depozitului de deșeuri (sau o altă soluționare a problemei) până la 31 decembrie 2015 (scadența parametrilor de mediu reînnoiți) sau până când intră în funcțiune noul depozit de deșeuri din Zacinto.

— Autoritățile elene nu au adoptat toate prevederile corective necesare pentru soluționarea unui număr relevant de probleme identificate de diverse procese-verbale de inspecție (25 octombrie 2011, 26 ianuarie 2010, 26 octombrie 2009, 11 mai 2009, 6 februarie 2009, 26 august 2008, 13 aprilie 2007, 8 decembrie 2005, 7 ianuarie 2005 și 14 decembrie 1999) și au acceptat ca un astfel de depozit de deșeuri să continue să funcționeze, în pofida problemelor existente.

— Autoritățile elene nu au elaborat și nu au aprobat încă planul necesar de amenajare a depozitului de deșeuri din Zacinto și nu au prezentat nici cererea de reînnoire a autorizației de funcționare a depozitului de stocare a deșeurilor în care să fie cuprins un plan de evaluare a eventualelor riscuri.

— Rezultă că nu s-au conformat obligațiilor care decurg din articolul 13 și din articolul 36 alineatul (1) din Directiva 2008/98/CE privind deșeurile și din articolele 8 și 9, din articolul 11 alineatul (1) litera (a) și din articolele 12 și 14 din Directiva 99/31/CE privind depozitele de deșeuri.

— În plus, autoritățile elene, prin Decretul interministerial din 8 iunie 2011, au prelungit valabilitatea în timp a parametrilor de mediu (care constituie temeiul autorizației de funcționare)

ai depozitului de deșeuri până la 31 decembrie 2015, fără a efectua o evaluare corespunzătoare a efectelor, astfel cum impune articolul 6 alineatul (3) din Directiva 92/43/CEE.

⁽¹⁾ JO L 312, p. 3.

⁽²⁾ JO L 182, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 5, p. 94.

⁽³⁾ JO L 206, p. 7, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 109.

Recurs introdus la 27 decembrie 2012 de Greinwald GmbH împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 10 octombrie 2012 în cauza T-333/11, Nicolas Wessang/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

(Cauza C-608/12 P)

(2013/C 63/20)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: Greinwald GmbH (reprezentant: C. Onken, avocat)

Celelalte părți din procedură: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale), Nicolas Wessang

Concluziile recurenteii

Recurenta solicită:

- I. Anularea Hotărârii Tribunalului din 10 octombrie 2012 în cauza T-333/11, în măsura în care prin aceasta s-a admis acțiunea;
- II. modificarea Hotărârii Tribunalului din 10 octombrie 2012 în cauza T-333/11, astfel încât să se respingă în totalitate acțiunea;
- III. Obligarea reclamantului în primă instanță la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În opinia recurenteii, hotărârea atacată încalcă *ratio legis* a art. 7 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul privind marca comunitară ⁽¹⁾, întrucât se întemeiază pe prezumția că riscul de confuzie crește ca urmare a similitudinii conceptuale a noțiunilor „foods” și „snacks”. Potrivit articolului 7 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul privind marca comunitară, semnele lipsite de caracter distinctiv și semnele descriptive nu pot determina și nici accentua riscul de confuzie.

De aici rezultă că riscul de confuzie implică o posibilă atingere adusă funcției mărcii de indicație a originii. Cu toate acestea, se poate vorbi despre o astfel de funcție numai în ceea ce privește semnele și elementele semnelor care au caracter distinctiv. În cazul în care un element al semnului nu are funcția de a indica originea, nu se poate aduce atingere acestei funcții prin utilizarea unui element similar în cadrul unei mărci ulterioare.